

NEDERLANDSE VERSIE

**ARCHIPELAGO
VIER RESIDENTIES,
DUIZEND
ERVARINGEN**

4^E VERDIEPING

ARCHIPELAGO – VIER RESIDENTIES, DUIZEND ERVARINGEN

**Maxime Testu – Jean-Julien Ney – Nefeli Papadimouli –
Florence Bazin, Corine Caulier, Léa Devenelle, Gilles Elie,
Galerie Rezeda, Mélissa Godbille, David Gommez,
Lucie Herlemont, Rébecca Konforti, Marion Lebbe, David Leleu,
Philippe Lipka Michael Lilin, Elisa Masson, Sylvie Quillet,
Emmanuel Simon, Manon Thirriot, Julien Verhaeghe**

*“[Archipels] Een soort van verscheidenheid in de verte die de oevers
en de horizon verbinden.”*
(Edouard Glissant, *Traité du Tout-Monde*, 1993).

ARCHIPEL is een project ‘in residence’ bedoeld voor opkomend artistiek talent. Het verbindt vier amateur-kunstscholen uit de Hauts-de-France. Tussen 2018 en 2020 hebben kunstenaars Maxime Testu, Jean-Julien Ney, Nefeli Papadimouli en Emmanuel Simon kunnen verblijven in Boulogne sur Mer, Calais, Rijsel en Denain gedurende drie maanden. Tijdens dit verblijf konden zij hun artistieke zoektocht uitdiepen met lezingen, met het opzoeken en opslaan van beeld en geluid, met het verzamelen van objecten, technieken, laswerk, naaiwerk, gravures en heel veel gesprekken. Ze werden uitgedaagd door hun nieuwe omgeving, experimenteerden met nieuwe technieken en lieten andere actoren hun werk beïnvloeden: artiesten, leerlingen, leraars, bewoners.

De tentoonstelling in het Frac Grand Large toont de vrucht van deze nieuwe ervaringen die het nieuwe perspectief en de andere gevoeligheden blootleggen. Deze tentoonstelling nestelt zich ook in een onuitgegeven periode van lockdown, van afstand houden, van telewerken en voor sommigen, een tijd van ziekte.

Allemaal toestanden die hard ingrijpen in het werk van de kunstenaar. De toeschouwer komt gemaskerd het werk van de artiest bekijken, de bewegingsvrijheid is beperkt, we worden in het oog gehouden. Uit deze tentoonstelling ver weg van ons dagdagelijks universum, spreekt de honger naar ons eigen lichaam en ons verlangen om te voelen wat de wereld rondom ons ziet en denkt.

Archipel is een project 'in residence' opgezet door de Kunstscholen van Boulogne aan Zee, Calais, Denain en Rijsel. Met de steun van Drac – Hauts-de-France en het departement Pas-de-Calais.

MAXIME TESTU

Na studies aan de nationale hogere school voor Schone Kunsten Lyon (2014) en bij het HEAD in Genève (2016) richtte Maxime Testu samen met andere kunstenaars een literair online platform op onder de naam “Romaine” om zo de zijsporen van de plastische creatie in beeld te brengen: de inspiratiebronnen, de plaatsen waar geproduceerd wordt, de dromerijen en het precaire van het materiaal. Deze zoektocht heeft het plastische werk van de kunstenaar gevoed wars van alle mythes die een kunstenaar doorgaans op het lijf geschreven zijn. Het is rond de figuur van de kunstenaar, tussen fantasma en realiteit, dat Maxime Testu zijn tekeningen, collages en sculpturen ontwerpt en ermee verwijst naar kunsthistorische feiten alsook naar underground culturen en media.

De hier geproduceerde werken zijn een voortzetting van zijn *Autoportrait au chignon* (2019), een reeks collages waarin fragmenten worden geassocieerd met verwante fragmenten uit de donkere romantiek van Odilon Redon of Nick Cave. Andere werken nemen een meer humoristische toon en schommelen tussen spot en cynisme. *Artists as Dogs* (2019) zijn panelen die portretten samenvoegen van honden waarvan hun blik onze aandacht lijkt te vragen, waardoor de rollen tussen maker en kijkers door elkaar worden gehaald.

Tijdens zijn residence in Rijsel en Denain probeerde Maxime Testu de etstechniek uit voor de serie *Schnorrer* (2019-2020), een metafoor voor de rondtrekkende kunstenaar. De gegraveerde vignettes in klein formaat bevatten een melomaan skelet, een evocatie van de kunstenaar in contact met het dagelijks leven.

Zoals kunstcriticus Indira Béraud onderstreept, manifesteert de figuur van het skelet zich “als een symptoom van een nieuwe generatie, [...] die ziekelijke rampen verwelkomt zonder veel afkeer, ook zonder grote veerkracht.” *Een eenzame melancholie die overgaat in groteske situaties of attributen.

De kunstenaar claimt een amateuristische houding waardoor hij kan experimenteren met de meest uiteenlopende creatieve technieken. Als tegengewicht voor de prenten presenteert Maxime Testu zijn recentere serie pop- en surrealistisch geïnspireerde acrylschilderijen. De kunstenaar schildert handen die geen grip hebben op digitale tools, tablets of smartphones. Ze glijden langs het materiaal en geven de indruk van een realiteit die vloeibaar wordt en zijn consistentie verliest. De kunstenaar streeft naar een kritiek op gebruiksvoorwerpen die plaatsvindt op digitale schermen die echte verlengstukken van onszelf zijn geworden in onze relaties met anderen en met het verleden.

JEAN-JULIEN NEY

“De wereld van Jean-Julien Ney is die van objecten: vreemde machines waar we naar kijken zonder ze te begrijpen, waar we omheen draaien alsof er een schoon en hermetisch leven in leeft.

[...] Alles wordt gedaan om een kloof te creëren tussen de werkelijkheid en de interpretatie van de machine die zijn eigen visie op vormen en werkelijkheid geeft.”

Anne-Sarah Bénichou, tekst voor de 64ste Salon de Montrouge

Jean-Julien Ney studeerde eerst scenografie aan het Pavillon Bosio in Monaco voordat hij in 2014 afstudeerde aan de Nationale School voor Schone Kunsten in Lyon. Zijn gevoeligheid voor objecten die zich ontplooiën in de ruimte vind je terug in zijn tentoonstelling waar verschillende gezichtspunten binnen en buitenruimte vermengen.

“Ik ben geïnteresseerd in de tools die het beeld construeren en de tools waarmee je afstand kan creëren, om materies te wijzigen door het beeld.” Vanaf dat moment wendde hij zich ook tot analoge en virtuele technologieën, van waaruit hij de machines en codes blootlegt die de werkelijkheid verstoren. Het project Archipel was een kans voor de kunstenaar om zijn onderzoek voort te zetten door studenten van gemeentelijke kunstacademies en het Calais FabLab samen te brengen in zijn zoektocht naar te recyclen materialen.

De reeks gepresenteerde werken maakt gebruik van modulaire structuren in aluminium profielen die dienen als frames. Het werk combineert uitgebeende optische instrumenten, min of meer verouderde beeld- en geluidsdruk- of opnametools en kleurfilters.

Deze unieke en hybride objecten die voor het eerst werden gepresenteerd in Boulogne en Calais, tussen technische details en uiteengereten lichaamsfuncties, zijn aangepast aan de context van Duinkerke. Ze reageren op elkaar in de tentoonstelling en lijken een onmogelijke afstand tussen oog en hand, lichaam en ruimte bloot te leggen waarmee ze de 'archeologie van de toekomst' tekenen.

NEFELI PAPADIMOULI

Nefeli Papadimouli is afkomstig uit Griekenland waar ze architectuur studeerde. Vervolgens maakte ze haar studie af aan de Nationale School voor Schone Kunsten in Parijs (2016). Vanuit haar interesse in de woonomgeving als verlengstuk van het lichaam verkent ze de tussenruimtes waaraan ze vorm geeft door de negatieve afdruk te nemen van de leegte die twee lichamen scheidt. Objectvormen worden vervolgens gemaakt van multiplex, geverfd in verschillende kleuren en ter beschikking gesteld aan bezoekers om te worden afgemeten aan hun eigen lichaam.

Tijdens haar verblijf in Boulogne-sur-Mer en Calais evolueerde haar werk naar soepelere materialen: stof, leer, jute en glasvezel in de fase voor het hard wordt. In Boulogne-sur-Mer spande de kunstenaar draden door de ruimte, een vreugdevol kluwen dat de verbaasde bezoeker dwong zich met de grootste zorg te verplaatsen. In Calais had de kunstenaar een naaiatelier opgezet, ze verzamelde van alles, van stukken gekleurd leer tot enorme hoeden, waarvan stukken werden omgevormd tot collectieve hoofddeksels. Zo is ze normen en conventies te slim af. De kunstenaar maakte zo ook enorme jutezakken waarvan de schaal lijkt op die van een lichaam. Materialen van plantaardige en dierlijke oorsprong worden gecombineerd tot een lappendeken van kleuren, zo toont de tentoonstelling vormen in rust.

In het Frac Grand Large is een assemblage van een tiental aan elkaar verbonden kledingstukken te zien. Een video stelt dit gigantische kostuum voor dat collectief kan worden gedragen door performers die ronddwalen in een bosrijke ruimte. Hun bewegingen brengen de spanning van de lichamen in het spel en de voortdurende transformatie van het relationele landschap.

**FLORENCE BAZIN, CORINE CAULIER, LEA DEVENELLE, GILLES ELIE,
GALERIE REZEDA, MELISSA GODBILLE, DAVID GOMMEZ,
LUCIE HERLEMONT, REBECCA KONFORTI, MARION LEBBE,
DAVID LELEU, PHILIPPE LIPKA, MICHAEL LILIN, ELISA MASSON,
SYLVIE QUILLET, EMMANUEL SIMON, MANON THIRRIOT,
JULIEN VERHAEGHE**

“Mijn autoriteit verdwijnt en ik verlaat het enige auteurschap van mijn werk wanneer mijn persoonlijke tentoonstellingen collectief worden of wanneer onze werken samenwerken.”

Emmanuel Simon

Emmanuel Simon studeerde af in 2014 aan het Institut Supérieur des Arts van Toulouse, hij relateert zijn artistieke benadering aan een oprichtingservaring in 2011 tijdens een onderzoekswerkshop waar hij besloot anderen te schilderen ‘tijdens het schilderen’. Een voorstelling die hem ertoe bracht verschillende ‘strategieën’ te ontwikkelen om picturale vragen te omzeilen: die van het formaat, de techniek of zelfs de tijd die aan het schilderen besteed wordt.

Bij het verlaten van de school volgt zijn praktijk een experimentele benadering van samenwerkingen, waarbij hij kunstenaars uitnodigt om in te grijpen in zijn schilderijen of om vormen van co-creatie te proberen. Zijn interesse in het collectief wordt steeds duidelijker, evenals de noodzaak om solidariteit met zijn leeftijdsgenoten te ontwikkelen. In 2015 nam hij, als genodigde bij de Mulhouse Biënnale, het initiatief om drie kunstenaars samen te brengen. Sindsdien heeft elke tentoonstelling de kwestie van het collectief, de procedures van opname, delegatie, kortsluiting en mise en abyme (beeld in een beeld) uitgedaagd.

In 2019 heeft hij zich binnen zijn residence Archipel geïnteresseerd in het werk van amateurs, de kwestie van leren door kopiëren en geen inspraak hebben in de keuze van het onderwerp, weerklinkt in zijn eigen praktijk. In Denain en vervolgens in Rijsel, vormde hij ad-hoc groepen, waarbij hij kunstenaars en studenten in contact bracht. De werken zoomen in op principes van samenwerking, bruikleen en discussies en stellen zo vragen bij autoriteit / auteurschap die wordt weerspiegeld in de tekst van Véronique Goudinoux in de catalogus van de residentie Archipel en de tentoonstellingen “(H) all over 17 - Archipel # 2” in Denain en “mayonnaise” in Rijsel.

De meeste van de betrokken kunstenaars wilden de samenwerkingservaring in Duinkerke uitbreiden en de productiemogelijkheden in een met anderen gedeelde context in vraag stellen. Uiteindelijk is gekozen voor het formaat van het tijdschrift, dat bezoekers doorbladeren of meenemen. Een keuze die de intieme ervaring van kijken en aanraken bevordert. Ook ontvouwt op dit nieuwe eiland elk van de bladzijden zijn eigenheid, maar het is ook het voorwerp van een gemeenschappelijke besluiteloosheid die hier wordt gedeeld.